

На Петра ся май нещеше, нъ той бѣше принужденъ да върви съ Василя:

Тий ся раздѣлихъ, като ся прокликвахъ частичко изотдалечъ присторно. Малко на далечъ отъ село-то пакъ ся испречи горъ, нъ това не бѣше нищо за тѣхъ; обаче има друго: Напрѣдѣ имъ рѣка-та Камчія, коя-то на 2—3 мѣста трѣбаше да ся гази докжтъ изминжтъ боаза; оттаткъ тече малка Камчія, и тя ще ся минува, че нѣма вече... Тыя двѣ рѣкы на времени спаджтъ до толкова, що-то лесно можжтъ да ся прѣминувжтъ, нъ на пжтѣ въ дъждовно врѣмя изъ балкана отъ горѣ слазя толкова много вода, що-то едва съ конь ся прѣминува, а у нашъ-тж дружинъ нѣмаше ни конь ни магаре!

Пжтуване-то изъ горъ-тж ся свърши и утрудени-тѣ пжтници можахъ свободно сега да вървятъ по гладкый и правый сухъ пжтъ. На лице-то Николово и Жельово свѣтяше радость и толкова веселба, колко-то тый скърбъ почувствувахъ предъ четыри дни, като отивахъ за свободж-тж на двѣ-тѣ освобождены. Сега тѣхъ гы не бѣше грыжж, че ще гы познае нѣкой. Жельо обрадванъ за сполукж-тж и до толкосъ развеселенъ, що-то часъ по часъ изпълнеше околны-тѣ скалы, що ся възвышявахъ отпрѣдъ и отзадѣ имъ, съ ясный си гласъ, като припяваше горъ-тж:

„Гороле горо зелена,

„Защо си, горо, повѣхнала,